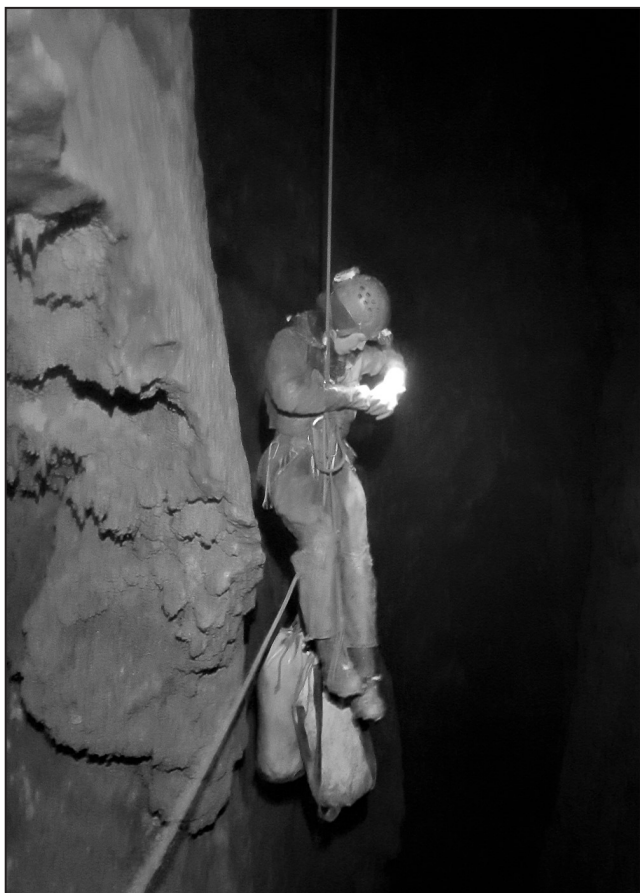

Špela Borko

POGREŠAM PODZEMLJE

Avtorica v trenutku pogrešanja površja (foto: Matic Di Batista).

Pogrešam prvi stik z vrvjo. Tisti nezamenljivi trenutek, ko zaslišim klik desonderja in poletim proti globinam. Prvi poskok po vrvi je najslajši. Ali pa je tak morda drugi, ko misli s površja izgubijo težo in zalebdijo, potrpežljivo čakajoč tik pred izhodom na mojo vrnitev. Ali tisti, ko se končno odpre in padam v neskončnost, po vrvi brez kraja, v brezno brez dna. Ne, najslajši je poslednji pristanek na delovišču. Tisti rahlo utrujen, v pričakovanju počitka in vznemirjenju ob novem koraku v neznano.

Pogrešam tišino. Majhno tišino prvih korakov. Ko prisluhnem jami in razbiram njeno razpoloženje. Tišino debele snežne odeje ali vročega poletja. Morda tišino, ki to ni – prepletajoče žvrgolenje pomladnih sončnih dni in divje bučanje krute poletne nevihte. Pogrešam veliko tišino. Ta je težka. Domačno povezuje izmučena telesa, ki se razumejo brez besed - naprej, naprej, do konca.

Pogrešam sterilen vonj visokogorja, občasno pomešan z rezkim vonjem udarca kladiva, grozečim vonjem padajočega kamena. Prepotena telesa, neutrudno hiteča proti cilju. Vonj prve jamske cedevite. Topel objem babičine juhe iz vrečke in zadovoljstvo prislužene večerje.

Pogrešam ostre robove in tisoč odtenkov. Barve neživega sveta. Siva, rjava, rumena, rdeča. Nikjer zelene in modre. Nikjer mehke trave, življenja polne zemlje in nežnih kožuščkov. Le glina in kamen.

Pogrešam dom. Topel objem prijateljev po težkem dnevu. Neskončna načrtovanja, ugibanja in iskanja poti. Roko, ki mi poda žlico. Glas, ki me vabi k požirku. Vročino sitih misli, ki odganjajo mrzlo temo. Prvi dotik spalne vreče. Sproščanje bolečih mišic in ljubeča toplota teles okoli mene. Črno jutro, ki se mu nikamor ne mudi. Ali pa je že dan, mogoče celo noč. Brezčasje. Žlobudranje spočitih tovarišev in prvi vonj po kavi.

In nenazadnje, predirno občutenje sveta, ko se vrnem. Svetloba, življenje, modro nebo. In misli površja, ki se priplazijo vame tik pred izhodom, brez da bi sploh opazila kdaj. Lep je krog, ki ga hodim, vedno znova. Lepi so vsi njegovi deli. A vendarle – danes pogrešam podzemlje.